לקנות עולה ונתותרו יביא באותן המעות עולה אחרת: מוסר פסח שלמים. מפרש בגמרא: מוסר נוירים.

אם גבו מעות לקרבנות נזירים ונתותרו

מתני' מוחר שקלים חולין. סתמח כב"ה ח"נ

שאמר שאביא מהן שקלי דלדברי הכל מותרן חולין :

מותר עשירים החיפה. של מנחת חונות ישרחל דל

הרי כשאר מותרי חטאת דאזלי לנדבה אבל מותר

עשירית האיפה של כהן [גדול] שמביא כל יום

ויום אע"פ שבנדבה מביאה גם היא נקראת חטאת

כדאמר בפ' ואלו מגלחין [דף טז] יקריב חטאחו זה עשירית האיפה שלו פליגי בירושלמי ר' יוחנן

אמר ילכו לים המלח ור׳ אלעזר אמר יפלו לנדבה.

וקשה דבפרק בתרא דמנחות [דף קח.] פליגי ר' יוחנן אמר יפלו לנדבה ור' אלעזר אמר תרקב:

כל שהוה משום העה ומשום השמה. המחוייב

חטאת או אשם והפריש מעות לחטאתו וניתותרו

מהן או הפריש אשמו ונאבד והביא אחר ונמלא

האבוד ירעה ויפלו דמיו לנדבה לגבי אשם לא

מוכל לפרש שהפריש מעות וניתותרו שדמיו ב' שקלים ואם יוזלו האילים אין לו תקנה דבעי

ר׳ אלעזר בסוף כריתות הוזלו טלאים בעולם

מהו מבחר נדריך בעינן והאיכא או דלמא שתי שקלים בעינן וליכא ופשטו דאמר ר' יוחנן

משום ר"ש בן יוחאי מפני מה לא נתנה תורה

קלבה במחוסרי כפרה שמא יוזלו טלאים ואין ון פני למכול בקדשים אלמא מחוייבי אשם להם תקנה לאכול בקדשים אלמא מחוייבי אשם

שאינן מחוסרי כפרה כגון אשם גזלות אשם מעילו׳

אשם תלוי אשם שפחה חרופה אינן מתכפרים

בפחות מב' שקלים: מותר עולה. אם הפריש מעות לעולתו וניתותרו אם הן שיכול לקנות

מהן תור או בן יונה לעולה יקנה ואם לאו יהו

בידו עד שיביא עולה אחרת ויצרף המותר ויקנה בהמה שמינה וכן מותר מנחה למנחה מותר

הפסח [לשלמים]. ירושלמי דכחיב אם מן הלאן

הרבנו לובח שלמים דבר שהוא בא מן הלאן

קרב שלמים התיבון הרי עולה באה מן הלאן

לבר שחינו אלא מן הצאן יצאת עולה שבאה גם

מן הבקר התיבון הרי אשם אמר ר' אבא בר כהנא דבר שבא מכל הנאן ינא אשם שאינו בא אלא מן האילים בכל אחר אח אמר מן

א) מנחות קח א, ב) חולין, ג) לקמן פ"ז הל"א וה"ג וירוש' עירובין פ"ז הל"ח ומיר פ"ד הל"ד, ד) עי מנחו' קח א, ה) פסחים פ"ה הל"ב ובבלי זבחים ח ב, ו) זבחים שם, 1) פסחים ס ב, ה) נזיר פ"ד הל"ד,

עין משפם נר מצוה

כג א מיי׳ פרק ג משקלים :סלי"ג

בד ב מיי' פרק ה מפהמ"ק הל"ח:

מנזירות הל"ח:

הלי"ב:

(א) לשם חטא ולשם אשמה כוי

הגהות הגר"א

[א] מה עבד לה נמחק: [ב] של כל ישראל נ"ל של ישראל: [ג] דאינון אמרין ל"ג ליה הכא ולקמן גרסי ליה: [ד] ל"ל אלא מן כבשים בלבד. כתב הרב בעל ת"ח ח"ל נראה טעם דמחק רבינו הגדול גירסא הישנה מן רצים הגדור ציקסם השנה מן החליבי החל עיד הוא עיד מרנצים הדול מיד המתנדים פי"א מהלי מע"ק הל"י האשם אינו בא אלו מוברי נבשם בלגד יש אשם בא מובדול מין זה ויש אשם בא מן הקטנים דהיינו אשם מוברות היה כבש בן שנה ואשם מנירות היה כבש בן שנה ואשם מנירות היה כבש בן אה וגדולות בהם מנינירו ואשם מלני וגדולות בהם מעים יומשם ממי וגויטות כים כתיב איל והוא בן שתי שנים הלכך ליכא למגרס הכא ואשם אינו בא אלא מן האילים דהא אשם נזיר היה בא כבש בן שנה אלא גרסי׳ אינו בא אלא מן הכבשים דממעט עזים דכתיב יאכבטיט לתוופס עדיט לכניב ואם מן הנאן קרבנו מן הכבשים או מן העזים. ובק"ע נדחק בסוגיה זו לפרש מ"ש הרי עולה בסוגים זו לפרט מי ש הארי שוטה וכרי הרי אשם כרי בדרך דחוק בחנם: [ה] מן וגבי אשם עד בלבד ל"ג ליה הכא: [ו] ה"ג א"ת משתנה למחשבת פסול פסול. כלומר נ"מ א"א משתנה למחשבת פסול אינו אלא פסול ולא פגול כדאמריגן במנחות (טו ב) כהרלאת כשר כך הרלאת פסול וכדאמרינן בפסחים (עח א) אם יש פסול אחר בקרבן אינו נקבע בפגול להחחייב כרת על אכילתו וה"ג כשחשב לשום עולה כשומט נעשה לשמו 635 בשתיקה ושלה לשמו והוה כשר נשתיקה ושלה לשמו והוה כשר והשהר נמחק: [ח] ה"ג ושלה לשמו והוא כשר ומלת בשתיחה נסמר והוח כשר ומנס בשמיקה נמחק וע' בס' ח"ח פי' על ההג"ה הנ"ל: [מ] ל"ל מנ"ל

גליון הש"ם

[ħ] ע" ק"ע ודבריו תמוהים דחישב על שלמים להקטיר בשר למחר כשר ועיין ברמב"ם פרק י"ד מפהמ"ק הל"ח והעיקר כהגהת הגר"א: [ב] היינו קודם הפסח אבל לאחר הפסח לא בעי עקירה ועי׳ בתוס׳ פסחים דף ס

הלבה ד מתני' מותר⁶⁾ שקלים חולין ימותר

הלבה ד בותני מוסר שהלים חוליו. אם היתה ידו מלאה מעות ואמר אלו לשהלי מותרן חוליו: עשירים האיפה. מפרש בנמי: מוסר עולה עולה. אם הפריש מעות

עד שיקחו מהם קרבנות לוזירים אחרים ואם מיר אחד הפריש מעות לקרבנותיו ונחותרו המוחר לנדבה לקיך המודם: גב" עד דאלא מפן. בשהייתי בבבל שתעתי ששאל כ"י לשמואל: הפריש שקלו ומס. מה יעשה בו: מוסר עשירים האיפה שלו. של כהן גדול שניתותרו מה יעשה בו: יוליכם לים המלח. לא כהנין ולא מועלין בו: מה עביד לה ר"י. איך מתרך

עשירית האיפה^{נ) ג}מותר קני זבין קני זבות וקני יולדות חמאות ואשמות מותרן גדבה זה הכלל כל שהוא בא (א)לשם חמאת ומשום אשמה מותרן נדבה מותר עולה לעולה מותר מנחה למנחה מותר שלמים לשלמים מותר הפסח לשלמים מותר נזירים לנזירים מותר נזיר לנדבה: לשלמים מותר נזירים לנזירים מותר נזיר לנדבה:
גמ' א"ר" יוםי עד דאגא תמן שמעית קל רב יהודה
שאל לשמואל הפריש שקלו ומת א"ל יפלו לנדבה
מותר" העשירית האיפה שלו רבי יוחגן אמר
יוליכם לים המלח רבי לעזר אמר יפלו לנדבה
מתניתא פליגא על רבי יוחגן מותר שקלים חולין
מותר עשירית האיפה מותר קני זבים וקני זבות
מירהר ביי יולדים המשות וששמות מותרי זברם ודרי מותר קני יולדות חמאות ואשמות מותרן נדבה ואומה עבד לה רבי יוחנן פתר לה מותר עשירית האיפה של מנחת חומא ובושל כל ישראל רביי יוםי (יוחנן) אמר על דא עליל אבא בר בא ובודאינון אמרין מנין ישהפסח משתנה לשם שלמים תלמוד לומר 'ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים כל שהוא מן הצאן בא שלמים היתיבון הרי עולה מן הצאן בן הצאן בא שלמים היתיבון הרי עולה מן הצאן דבר שאינו בא אלא מן הצאן יצאת עולה שהיא באה אפי' מן הבקר היתיבון הרי אשם א"ר (ביבא) בון בר כהנא מן הצאן דבר שהוא בא מכל הצאן צא אשם שאינו בא אלא מן וין האילים בלבד התיב ר' בון) בכל אתר את אמר מן למעם וכאן (התיב ר' בון) בכל אתר את אמר מן למעם וכאן את מר מן לרבות א"ר מגא (אבין) הכי גמי מן למעם מיעום שאינו בא בן שתי שנים מיעום למעם שאינו בא נקיבה [ה] וגבי אשם נמי מן למעם הוא שאינו בא אלא מן האילים בלבד היתיבון והכתיב מן הצאן קרבנו (ב)מן הכבשים או מן העזים 2 לעולה מעתה מותר הפסח בא עולה אמר רבי אבון משנין דבר שהוא לאכילה לדבר שהוא לאכילה ואין משנין דבר שהוא לאכילה לדבר שאינו לאכילה א"ר יוסי בר רבי בון משנין קרשים קלים לשם קרשים קלים ואין משנין קרשים קלים לשם קרשי קרשי רבי יוחגן אמר (י) על דא עליל רבי חנינא דאינון אמרין אין הפסח משתנה לשם, שלמים אא"כ שחמו לשם שלמים ואני אומר אפילו שחמו לשם עולה

תקלין חדתין מני סלע שהוא ב' דינרין: מתג'' מוסר שקלים. המכנס מעום ואמר הרי אלו לשקלי ומלא שהוסירו המוסר הוא חולין וסממא כב"ה: מוסר עשירים

דמי. כמת פתוח לה את היה או של היים ול החור היה של היים ול היים היה יותבן אתר ה'ים על היה את היה את

תורה אור השלם

י א א ייקריבנו: ויקרא א יו מון הַבְּשַׁבִּים אוֹ מון הַעַזִּים לעלָה זַבַר תַּמִים יַקריבנו: ויקרא א י 1. ואם מן הצאן קרבנו לובח שלמים ליי וכר או נקבה תמים יקריבנו: ויקרא ג ו

לנתומנה! של ממוח הוטה: שנוקרים כדם דמות מותרו לקיץ המובח דבמקום חטאת הוא אבל עשירית האיפה של כהן גדול לא מיקרי חטאת לענין זה שיהא מותרו נדבה: על דא עליל אבא בר לענין זה שיהא מותרו נדבה: על דא עליל אבא בר אבח. על הא דמייתי בסמוך הקשה לי אבוה דשמואל דאיהו אבא בר אבא: דאינון אמרין. דשמומני דמיהו מבח בר חבר: דחינון המרין. שבני בבל אומרים: ואם מון הלאן קרבנו וכו'. לאו קרא ימירא קא דריש אלא משמעותא דקרא משמע ליה הכי ואם דבר הבא מן הלאן דהיינו פסח שאינו בא אלא מן הלאן היה קרבנו הרי הוא

למתניתין: של מנחת חוטא. שמקריב בדלי דלות

שלמים קאמי חם נכאם שנמים נמועת שוטה זקוב ב שלמים קאמי חם נכאם יותר: ומשני דבר שאינו בא אלא מן הלאן. מן הלאן קדריש: הסיבון הרי אשם. דלמא האי מן הלאן במותר אשם כתיב דאשם נמי איל סמים מן הלאן הוא ואינו בא מן דאשם נמי איל סמים מן הלאן הוא ואינו בא מן

הבקר: דבר הבא מכל הלאן. בכבשים ובעזים כגון

יפקר. זכ שבו משוף בשים אלות מש פשם לפוק שם השים אלות מן השים אלות מן השים ללות מן השים ללות מן למעט כגון מן הבהמה להוליא את הרובע מן הבקר להוליא את הכעבד והכא אתה והנרבע מן הבקר להוליא את הכעבד והכא אתה

אומר לרבות פסח שהוא דבר הבא מכל הנאו: ה"ג. כי מוקמינן ליה בפסח מן להוליא הוא דלא אתי בן

שתי שנים ולא אתי נקבה ומיהו הצאן מכל מין צאן

שני שנים רכו מנה נקבם ותים הככון תכל דמן לנקבות משמע בין כבשים בין עוים ומיעוטא דמן לנקבות אתא ואי לאו ה״א דהצאן הוה מוקמינן ליה לאשם והוה ממעטים ממן שאינו בא אצא מן האילים בלבד:

ואין משנין דבר שהוא לאכילה. כגון פסח לדבר שאינו לאכילה כגון עולה שהיא כולה כליל: ואין

משנין קדשים קלים. דהיינו פסח לעולה שהיא קדשי קדשים: ה"ג אר"י על דא אמר רבי הנינא: אא"ר.

. עקרו בשחיטה ששחטו לשם שלמים אבל אם שחטו

בפסח כשר ואפילו שחטו לשם עולה: לובה שלמים.

קרא יתירא הוא דהוה מלי למכתב לשלמים: כל

שהוא זבח. כלומר לכל זבח שיזבחנו לשלמים יהיה: ה"ג משחנה למחשבת פסול או לא. אם שחטו לשם

עולה מיבעיא ליה אם אותה המחשבה הפוסלת בעולה פוסלת גם בו או לא: **היאך עבידא**. היכי

דמי: מ"מ פסול הוא. דאף אם שחט שלמים לזרוק

דמו למחר פסול: ה"ג שחטו ע"מ להקטיר מכשרו

לשם עולה פסול: ואני אומר. דכל שלא

לובח השלמי ועל כרחך שלא בומנו קאמר דאי בומנו הא ילפינן לעיל דפסול א"נ מדכתב לעיל אם מן בה ג מיי שם הלייט ופייט בו ד מיי׳ פרק ג משקלים הבקר קרבנו מכלל דהכא בצאן מיירי וא"כ מן הצאן מיומר לדרשא: **הסיבון הרי עולה מן הצאן.**

ה מיי' פרק ה מפהמ"ק הל"ח: מנ"ל דקרב דוקא שלמים דלמא קריב נמי עולה א"נ דלמא האי לובח שלמים למותר עולה דקרב

בח ו מיי פרק ד מק"פ הל"ו:

נוסחת הבבלי

(ב) מן הכשבים כו': (ג) על דא עייל ר"ח כו': (ד) ר' ביבין בשם ר' חייא כו': (ה) כשר א"כ הוא : יום

בשתיקה כשר דילמה בשתיקה